

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 912/2024
24.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Весне Мاستиловић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Немања Васиљевић, адвокат из ..., против тужених: ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Мирјана Рајић-Илић, адвокат из ..., ради поништаја/утврђења ништавости, вредност предмета спора 10.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2961/23 од 13.06.2024. године, у седници одржаној дана 24.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2961/23 од 13.06.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2961/23 од 13.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 1330/2022 од 30.03.2023. године, у ставу I изреке, одбијен је предлог тужених за одређивање прекида овог поступка до правноснажног окончања поступка који се води пред истим судом у предмету П 4661/2020. Ставом II изреке одбијен је тужбени захтев, којим је тражено да се поништи Уговор о преносу удела од 02.02.2022. године, УОП – II: 402-2022, оверен код јавног бележника Драгине Дивац, а који је закључен између тужених, те да исти не производи правно дејство, а што би тужене биле дужне признати и трпети по правноснажности пресуде. Ставом III изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље, којим је тражено да се обавезе тужена ББ из ... да пренесе удео у Привредном друштву „APOLLO PROING“ ДОО Београд у висини од 35% тужиљи без накнаде, те да ће ова пресуда мењати Уговор о преносу удела закључен између тужиље и тужене ББ из ... . Ставом IV изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражено да се утврди да је ништав Уговор о преносу удела од 02.02.2022. године УОП - II: 4022022, оверен код јавног бележника Драгине Дивац, а који је закључен између тужених и да исти не производи правно дејство, што би тужене биле дужне признати и

трпети по правноснажности пресуде. Ставом V изреке, обавезана је тужилца да туженима плати 72.000,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 2961/23 од 13.06.2024. године, одбијене су као неосноване жалбе тужилце и тужених, као неосноване и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилца је благовремено изјавила ревизију по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, ради разматрања правних питања од општег интереса, питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ради новог тумачења права. У одговору на ревизију тужене су оспориле ревизијске наводе тужилце. Трошкове поводом састава одговора на ревизију нису тражиле и определиле.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11...10/23 – др. закон) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије, сходно ставу 2. исте одредбе, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужилце, као изузетно дозвољеној, Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

У овом спору је правноснажно је одбијен примарни тужбени захтев којим је тражен поништај Уговора о преносу удела од 02.02.2022. године, УОП – П: 402-2022, оверен код јавног бележника Драгине Дивац, а који је закључен између тужених, са позивом на примену чл. 160. Закона о привредним друштвима, који прописује да је пренос удела слободан. Према становишту нижестепених судова, не постоји ограничење преноса удела, све имајући у виду да такво ограничење није предвиђено ни оснивачким актом, те у таквој ситуацији, када се удео преноси без накнаде, не може бити повређено право прече куповине. Нижестепени судови сматрају да се одредбе чл. 161. – 163. Закона о привредним друштвима, које регулишу ограничење преноса удела правом прече куповине, примењују искључиво код преноса удела уз исплату купопродајне цене, што конкретно није случај. Самим тим, нижестепени судовим закључују да није основан ни тужбени захтев којим се тражи да се на тужилцу пренесе наведени удео без накнаде. Одлучујући о евентуалном тужбеном захтеву, којим се тражи утврђење ништавости наведеног уговора о преносу удела без накнаде, према становишту нижестепених судова, само на основу чињенице да је уговор о преносу удела закључен без накнаде, не може се закључити да је такав уговор ништав, у смислу чл. 103. Закона о облигационим односима, будући да такав пренос није забрањен Законом о привредним друштвима. Стога, нижестепени судови су одбили и евентуални тужбени захтев.

Ревизија изјављена по основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку може се изјавити искључиво због погрешне примене материјалног права која је такве природе да изискује ново тумачење права, разматрање правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе уколико је судска пракса о предметном правном питању неуједначена. Суштински, ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја, односно истиче да је удео пренет ради заштите личног интереса првотужене, будући да се против исте води поступак за искључење из

друштва, а не ради интереса нормалног функционисања друштва, што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној. Посебна ревизија служи као изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај. Наводи ревидента да је потребна сагласност осталих чланова за пренос удела и да се правила о праву прече куповине примењују и у конкретном случају, истицани су и током поступка. Нижестепени судови су оценили ове наводе неоснованим, јер се право преноса удела не може ограничавати вољом трећег лица, односно лица који није учесник уговора о преносу. Оваквог становишта је и Врховни суд. Право прече куповине, установљено је, како то и сама реч каже, за куповину, па како у конкретном случају нема куповине удела, то нема ни повреде наведеног права. Ревидент не указује ни на једну судску одлуку, која би ишла у прилог неуједначености судске праксе поводом поступка у истој или сличним чињеничноправним ситуацијама. Стога, не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, као ни за разматрањем питања од општег интереса, питања у интересу равноправности грађана, нити за новим тумачењем права.

Како нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку да би се дозволило одлучивање о ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 ... 10/23 – др. закон) и нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

Тужиља је против тужених поднела тужбу 25.03.2022. године. Вредност предмета спора ревизијом побијаног дела износи 10.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности - спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, ако не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према одредби става 3. истог члана, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео, не прелази исти износ.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП је прописано да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, Врховни суд налази да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић